Lietas Nr. A420176824
A42-00357-25/23
ECLI:LV:ADRJRIT:2025:0429.A420176824.10.S

Administratīvā rajona tiesa

Rīgas tiesu nams

SPRIEDUMS

Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2025. gada 29. aprīlī

Tiesa šādā sastāvā: tiesnese Rudīte Migla,

piedaloties pieteicējai /Persona A/ un atbildētājas Rīgas valstspilsētas pašvaldības pusē pieaicināto iestāžu Rīgas valstspilsētas pašvaldības Labklājības departamenta pārstāvei /Persona I/ un Rīgas Sociālā dienesta pārstāvei /Persona Z/,

atklātā tiesas sēdē, daļēji izmantojot tiešsaistes videokonferenču programmu *Microsoft Teams*, izskatīja apvienoto administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /Persona A/ pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru pieteicējai tiktu piešķirts garantētā minimālā ienākuma pabalsts.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Rīgas valstspilsētas pašvaldības Labklājības departamenta (turpmāk – departaments) 2024. gada 24. maija lēmumu Nr. DL-24-136-ap (turpmāk – pārsūdzētais lēmums) atstāti negrozīti trīs Rīgas Sociālā dienesta (turpmāk – dienests) lēmumi par maznodrošinātas mājsaimniecības statusa piešķiršanu pieteicējai /Persona A/ par periodu no /Datums C/ līdz /Datums D/, mājokļa pabalsta piešķiršanu un atteikumu piešķirt garantētā minimālā ienākuma pabalstu.

Savukārt ar departamenta 2024. gada 7. augusta lēmumu Nr. DL-24-241-ap (turpmāk abi kopā – pārsūdzētie lēmumi) atstāti negrozīti divi dienesta lēmumi par maznodrošinātas mājsaimniecības statusa piešķiršanu pieteicējai par periodu no /Datums F/ līdz /Datums G/ un atteikumu piešķirt garantētā minimālā ienākuma pabalstu.

Pārsūdzētie lēmumi pamatoti ar to, ka pieteicējas mājsaimniecības kopējie ienākumi, kas sastāv no pieteicējas darba algas un saņemtajiem uzturlīdzekļiem pieteicējas dēlam, pārsniedz aprēķināto garantētā minimālā ienākuma slieksni 2024. gadā.

[2] Nepiekrītot pārsūdzētajiem lēmumiem pieteicēja vērsās Administratīvajā rajona tiesā. Pieteikumi pamatoti ar turpmāk minēto.

[2.1] Bērnam tiesību normās paredzētos uzturlīdzekļus nav pamata iekļaut mājsaimniecības ienākumu izvērtējamā, jo tie ir paredzēti vienīgi bērnam un ir jānodala no mājsaimniecības kopīgo ienākumu aprēķina. Bērna uzturlīdzekļi ir paredzēti, lai rūpējoties par bērnu, segtu izdevumus, kas saistīti ar ēdienu, apģērbu, mājokli, veselību, bērna kopšanu, izglītošanu, audzināšanu un citām lietām, kas noteikts tiesību normās.

[2.2] Bērnam sociālā palīdzība nav nepieciešama, jo vecāku pienākums ir nodrošināt bērnu. Sociālā palīdzība ir nepieciešama pieteicējai kā bērna vecākam, jo pieteicējas ienākumu līmenis, atrēķinot bērna uzturlīdzekļus, ir nepietiekams, lai nodrošinātu visas nepieciešamās vajadzības.

[2.3] Samazinot bērnam nodrošinātos un paredzētos uzturlīdzekļus, tiek pārkāpta Latvijas Republikas Satversme (turpmāk – Satversme), Bērnu tiesību konvencija, Bērnu tiesību aizsardzības likums, Civillikums, Ministru kabineta 2013. gada 15. janvāra noteikumi Nr. 37 "Noteikumi par minimālo uzturlīdzekļu apmēru bērnam", Uzturlīdzekļu garantijas fonda likums, Ministru kabineta 2019. gada 10. decembra noteikumi Nr. 616 "Noteikumi par uzturlīdzekļu apmēru, ko izmaksā no Uzturlīdzekļu garantiju fonda" un likums "Par tiesu varu".

[2.4] Līdz 2023. gada jūlijam uzturlīdzekļi netika uzskatīti par daļu no mājsaimniecības ienākumiem. Iestāde ir prettiesiski samazinājusi uzturlīdzekļu apmēru bērnam, jo atbilstoši starptautiskām un nacionālajām tiesību normām tos nevar samazināt.

[3] Dienests rakstveida paskaidrojumos par pieteikumu norāda, ka pieteikums nav pamatots un lūdz to noraidīt, pamatojoties uz pārsūdzētajos lēmumos norādītājiem argumentiem, papildus norādot turpmāk minēto.

[3.1] Apgādnieka zaudējuma pensija un valsts sociālā nodrošinājuma pabalsts apgādnieka zaudējuma gadījumā ir vērtējamās mājsaimniecības rīcībā esoši līdzekļi tās izdevumu segšanai, un tos nevar neņemt vērā kā vērtējamās mājsaimniecības rīcībā esošus līdzekļus. Par uzturlīdzekļiem, apgādnieka zaudējuma pensijām u.c. ienākumu aizvietotājiem šāds regulējums, neņemot vērā tos kā ienākumus, rada diskrimināciju attiecībā uz pilnām ģimenēm ar bērniem, kur visi vecāku ienākumi tiek ņemti vērā.

Likumdevējs ir pamatoti pielīdzinājis uzturlīdzekļus bērnam kā aizvietojumu apgādnieka zaudējuma gadījumā, kas ir uzskatāms par pieteicējas mājsaimniecības ienākumiem.

[3.2] Ņemot vērā, ka pieteicēja uztur nepilngadīgu bērnu, kas dzīvo ar viņu vienā mājsaimniecībā, jebkuri saņemtie līdzekļi, kas tiek izlietoti mājsaimniecībā esoša bērna uzturēšanai, ir uzskatāmi par mājsaimniecības kopējiem ienākumiem, ko var izmantot mājsaimniecības pamatvajadzību nodrošināšanai.

[4] Departaments rakstveida paskaidrojumos par pieteikumu, norāda, ka pieteikums nav pamatots un lūdz to noraidīt, pamatojoties uz pārsūdzētajos lēmumos norādītājiem argumentiem, papildus norādot turpmāk minēto.

[4.1] Sociālā palīdzība tiek sniegta nevis pieteicējai vienai, bet gan pieteicējas mājsaimniecībai, jo pieteicēja dzīvo kopā ar bērnu. Atbilstoši Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likuma (turpmāk – Palīdzības likums) 1. panta 40. punktam pieteicēja un ar viņu kopā dzīvojošs bērns tiek uzskatīti par vienu mājsaimniecību. Līdz ar to arī ienākumu līmeņa noteikšanā pamatoti tiek ņemti vērā visi mājsaimniecības ienākumi, uz kuriem neattiecas Palīdzības likuma 36. panta pirmās daļas 1. punktā noteiktie izņēmumi.

Tā kā bērna uzturlīdzekļi, kuri tiek saņemti mājsaimniecībā, kurā bērns dzīvo, ir šīs mājsaimniecības rīcībā esoši līdzekļi un var tikt izmantoti attiecīgās mājsaimniecības izdevumu segšanai, tiesību noteikšanai uz sociālo palīdzību vispārīgi ir uzskatāmi par mājsaimniecības, kurā dzīvo bērns, ienākumiem.

[4.2] Administratīvā rajona tiesa ir ierosinājusi administratīvās lietas Nr. A420254623, Nr. A420191323, Nr. A420097924 un Nr. A420132124 pieteicējas pieteikumā par departamenta lēmumu pārsūdzēšanu un labvēlīga administratīvā akta izdošanu par citiem laika periodiem. Arī šie pieteikumi pamatoti ar pieteicējas viedokli, ka bērnam paredzētos uzturlīdzekļus nav pamata iekļaut mājsaimniecības ienākumu izvērtējumā, jo tie ir paredzēti vienīgi bērnam un ir jānodala no mājsaimniecības kopīgo ienākumu aprēķina.

[5] 2024. gada 10. aprīlī tiesā saņemtas pieteicējas prasījuma korekcijas un papildu paskaidrojumi, kuros norādīts turpmāk minētais.

[5.1] Pārsūdzētie lēmumi ir prettiesiski, jo, aprēķinot mājokļa pabalstu bērna uzturēšanai netiek nodrošināti uzturlīdzekļi sociālā nodrošinājuma apmērā 258 *euro* un ir pārkāpts Satversmes 109. pants.

[5.2] Pārsūdzētie lēmumi ir spēkā neesoši, jo pieprasa rīcību, kas tiesiski nav iespējama – pieņemt to, ka tiek pārkāpts Satversmes 109. pants, aprēķinot mājokļa pabalstu un nenodrošinot bērna uzturēšanu ar sociālo nodrošinājuma summu 258 *euro*.

[5.3] Saskaņā ar Bērnu tiesību aizsardzības likuma 73. pantu ziņot policijai, Bērnu tiesību aizsardzības centram, bāriņtiesai vai sociālajam dienestam par likumpārkāpumu – Satversmes 109. panta pārkāpumu.

Saskaņā ar normatīvajiem aktiem sociālais nodrošinājuma apmērs no viena vecāka bērna uzturēšanai nevar būt mazāks par 129 *euro* – par abiem kopā 258 *euro*. Saskaņā ar Civillikuma 177. pantu bērnam paredzētie uzturlīdzekļi lietojami visu pamatvajadzību nodrošināšanai, domājams, proporcionāli sadalot naudu visās jomās, nevis bērnam paredzēto lielāko naudas daļu ieguldot kopējo mājsaimniecības izdevumu par dzīvokli un komunāliem maksājumu veikšanai, kā tas šobrīd notiek. Piemēram, ja bērnam 2024. gada janvārī nodrošināti 479 *euro*, tad mājokļa izdevumu un komunālo maksājumu veikšanai sociālais dienests novirza summu 335 (479 – 144) *euro* nevis bērna uzturēšanai, bet kopējiem izdevumiem par dzīvokli, īri, komunāliem maksājumiem, atstājot bērna uzturēšanai vien 144 *euro*, kas esot garantētie minimālie ienākumi. Uzturlīdzekļu apmēram jābūt 420 *euro* no abiem vecākiem vai saskaņā ar tiesas lēmumu 460 *euro* bērna uzturēšanai. Sociālais nodrošinājums 258 *euro* ir tieši bērnam, bērna pamatvajadzību nodrošināšanai, ko vecāki ir nodrošinājuši, pat vairāk. Taču, aprēķinot mājokļa pabalstu, vecāku nodrošinātie uzturlīdzekļi tiek samazināti un tā vietā bērna uzturēšanai tiek aprēķināts garantētā minimālā ienākuma pabalsts, kas bērnam vispār nav paredzēts bērna uzturēšanai un summa ir mazāka kā sociālais nodrošinājums bērna uzturēšanai (96 x 1,5 koef) = 144 *euro*.

[6] Tiesas sēdē pieteicēja pieteikumu uzturēja.

Departamenta un dienesta pārstāves pieteikumu neatzina.

Motīvu daļa

[7] Lietā ir noskaidrojams vai pieteicējas ģimenei, kurai ir piešķirts maznodrošinātas mājsaimniecības statuss, ir tiesības saņemt garantētā minimālā ienākuma pabalstu par laika posmu no /Datums C/ līdz /Datums G/.

Lai arī pieteicēja ir apstrīdējusi departamenta 2024. gada 24. maija un 2024. gada 7. augusta lēmumu, kuros ir vērtēti vairāku dienesta lēmumu tiesiskums, proti, par maznodrošinātas mājsaimniecības statusa piešķiršanu, mājokļa pabalsta piešķiršanu un atteikumu piešķirt garantētā minimālā ienākuma pabalstu, pieteicēja pieteikumā nav izteikusi iebildumus par mājokļa pabalsta piešķiršanas un maznodrošinātas mājsaimniecības statusa piešķiršanas jautājumiem. Tādējādi būtībā lietā ir strīds par to, vai pieteicējai pamatoti atteikts piešķirt garantētā minimālā ienākuma pabalstu. Savukārt saistībā ar minēto pieteikuma priekšmetu, strīdus jautājums ir tiesību jautājums par to, vai pieteicējas mājsaimniecības ienākumos pamatoti ir iekļauti uzturlīdzekļi bērnam. Tādējādi tiesa noskaidros, vai ir pareizi noteikti pieteicējas mājsaimniecības ienākumi un vai ir pamats izdot pieteicējai piešķirt garantētā minimālā ienākuma pabalstu.

[8] Atbilstoši Palīdzības likuma 2. pantam likuma mērķis ir citstarp noteikt sociālās palīdzības sniegšanas un saņemšanas principus un to personu loku, kurām ir tiesības saņemt palīdzību.

Saskaņā ar Palīdzības likuma 32. pantu sociālās palīdzības mērķis ir sniegt materiālu atbalstu zemu ienākumu mājsaimniecībām, lai nodrošinātu ienākumus garantētā minimālā ienākumu sliekšņa līmenī un segtu ar mājokļa lietošanu saistītos izdevumus, kā arī sniegt atbalstu atsevišķu izdevumu apmaksai un krīzes situācijās.

Palīdzības likuma 5. panta pirmā daļa noteic, ka sociālo palīdzību klientam sniedz, pamatojoties uz viņa materiālo resursu – ienākumu un īpašuma – izvērtējumu.

Atbilstoši Palīdzības likuma 36. panta pirmajai daļai pašvaldības sociālais dienests pirms lēmuma par trūcīgas vai maznodrošinātas mājsaimniecības statusa vai sociālās palīdzības pabalsta piešķiršanu mājsaimniecībai vai atsevišķai personai mājsaimniecībā pieņemšanas izvērtē mājsaimniecības kopējos materiālos resursus, izmantojot valsts un pašvaldības informācijas sistēmās esošos datus un ievērojot tiesību normā noteiktos kritērijus.

Ministru kabineta 2020. gada 17. decembra noteikumu Nr. 809 ,,Noteikumi par mājsaimniecības materiālās situācijas izvērtēšanu un sociālās palīdzības saņemšanu" (turpmāk – Noteikumi) 2.4. apakšpunkts noteic, lai saņemtu sociālo palīdzību un izvērtētu mājsaimniecības atbilstību trūcīgas vai maznodrošinātas mājsaimniecības statusam, viena no mājsaimniecības personām vēršas pašvaldības sociālajā dienestā, uzrāda personu apliecinošu dokumentu un iesniedz iesniegumu, kuru parakstījušas mājsaimniecības pilngadīgās personas, kam pievienoti citstarp visu mājsaimniecībā esošo personu kredītiestāžu maksājumu vai pasta norēķinu sistēmas kontu izraksti par pēdējo trīs pilnu kalendāra mēnešu naudas līdzekļu kustību un konta atlikumu minētā perioda sākumā un beigās.

Tātad attiecīga statusa un tam atbilstošas sociālās palīdzības piešķiršanai ir vērtējami mājsaimniecības kopējie materiālie resursi par pēdējiem trim kalendāra mēnešiem pirms iesnieguma iesniegšanas.

Pieteicēja vērsās dienestā /Datums O/ *(lietas 1. sējuma 35. lapa)* un /Datums P/ *(lietas 2. sējuma 48. lapa)*. Tādējādi tiesību uz garantētā minimālā ienākuma pabalstu noteikšanā ir jāņem vērā pieteicējas mājsaimniecības ienākumi laika posmā no /Datums Q/ līdz /Datums D/. Proti, attiecībā uz pirmo iesniegumu par laika periodu no /Datums Q/ līdz /Datums R/, savukārt par otru iesniegumu – laikā no /Datums C/ līdz /Datums S/.

[9] Palīdzības likuma 36. panta pirmās daļas 1. punktā uzskaitīti ienākumu veidi, ko neuzskata par ienākumiem, vērtējot mājsaimniecības resursus attiecīga statusa vai sociālās palīdzības piešķiršanai.

Palīdzības likuma 36. panta pirmās daļas 1. punktā, redakcijā līdz 2023. gada 31. maijam, attiecībā uz uzturlīdzekļiem bija noteikts, ka par ienākumiem neuzskata summu, ko persona maksā vai saņem kā uzturlīdzekļus bērnam un kas nepārsniedz valstī noteikto minimālo uzturlīdzekļu apmēru katram bērnam, izņemot gadījumu, kad uzturlīdzekļi tiek maksāti, pamatojoties uz tiesas nolēmumu.

Atbilstoši Palīdzības likuma 36. panta pirmās daļas 1. punktam redakcijā no 2023. gada 1. jūnija attiecībā uz uzturlīdzekļiem par ienākumiem netiek uzskatīta tikai summa, ko persona maksā kā uzturlīdzekļus bērnam un kas nepārsniedz valstī noteikto minimālo uzturlīdzekļu apmēru katram bērnam.

Palīdzības likuma 36. panta pirmās daļas 1. punktā sniegtais ienākumu uzskaitījums, kas netiek ņemts vērā kā ienākumi mājsaimniecības kopējo materiālo resursu izvērtējumā, ir izsmeļošs un tas noteikts kā izņēmums no principa, ka jebkura personas iegūtā naudas summa ir uzskatāma par ienākumu. Tādēļ iestādei, vērtējot pieteicējas mājsaimniecības resursus, nebija pamata atkāpties no šī regulējuma un to paplašināt.

Arī Noteikumu 2. pielikuma 2.1.14. apakšpunkts skaidri noteic, ka iztikas līdzekļu deklarācijā pie personas ienākumiem, lai pretendētu uz sociālo palīdzību, ir jānorāda saņemtie uzturlīdzekļi.

Tā kā bērna uzturlīdzekļi, kuri tiek saņemti mājsaimniecībā, kurā bērns dzīvo, ir šīs mājsaimniecības rīcībā esoši līdzekļi, kuri izmantojami attiecīgās mājsaimniecības izdevumu segšanai, no 2023. gada 1. jūnija tie ir ņemami vērā kā attiecīgās mājsaimniecības rīcībā esoši līdzekļi.

Šādu secinājumu attiecībā uz uzturlīdzekļiem, kas tiek saņemti, izdarījis arī likumprojekta "Grozījumi Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likumā" izstrādātājs Ministru kabinets (skat. normatīvā akta anotāciju *https://titania.saeima.lv/LIVS14/SaeimaLIVS14.nsf/0/E1ED65A9DADC4F35C225894A002CDE76?OpenDocument*).

Ievērojot minēto, tiesai nerodas šaubas par to, ka saņemtie uzturlīdzekļi bērnam neatkarīgi no tā, no kā tie tiek saņemti, tiesību noteikšanai uz sociālo palīdzību vispārīgi ir uzskatāmi par mājsaimniecības, kurā dzīvo bērns, ienākumiem. Lietā nav konstatējami nekādi netipiski apstākļi, kas dotu pamatu tiesai atkāpties no šī secinājuma.

Kā atzinis Senāts, viens no principiem, kas ir svarīgs sociālajās tiesībās, ir subsidiaritātes princips, kas nozīmē, ka personai vai ģimenei pienākas palīdzība tikai tad, ja pati persona vai ģimene sevi nevar uzturēt tādā materiālā līmenī, kas liedz saņemt statusu; personai vai ģimenei neviena persona nevar vai tai nav pienākuma palīdzēt personas vai ģimenes materiālā stāvokļa uzlabošanā (*Senāta 2018. gada 5. februāra sprieduma lietā Nr. SKA-26/2018, A420220014, 9. punkts*).

Tas nozīmē, ka palīdzība ģimenei sniedzama tikai tad un tikai tik daudz, kad un cik daudz ģimene pati saviem spēkiem situāciju pārvarēt nespēj.

Ievērojot minēto, tiesa secina, ka dienests pamatoti pieteicējas mājsaimniecības ieņēmumos sociālās palīdzības piešķiršanas vajadzībām ir iekļāvis bērna uzturlīdzekļus.

Pretējs secinājums ne vien radītu diskrimināciju attiecībā uz pilnām ģimenēm ar bērniem, kur ienākumu aprēķinā tiek ņemti vērā abu vecāku ienākumi, neatskaitot bērnu uzturlīdzekļu daļu, bet arī pārkāptu vienlīdzības principu attiecībā uz personām/ģimenēm, kas/kurās tiek saņemta pensija apgādnieka zaudējuma gadījumā vai valsts sociālā nodrošinājuma pabalsts, jo šie ienākumi tiek ņemti vērā ienākumos, kā tas norādīts arī grozījumu anotācijā.

[10] Pieteicēja uzskata, ka bērnam tiesību normās paredzētos uzturlīdzekļus nav pamata iekļaut mājsaimniecības ienākumu izvērtējumā, jo tie ir paredzēti vienīgi bērnam un ir jānodala no mājsaimniecības kopīgo ienākumu aprēķina. No pieteicējas argumentiem var saprast, ka viņas mājsaimniecības ienākumos nevar ieskaitīt valstī noteikto minimālo uzturlīdzekļu apmēru bērnam, jo pieteicēja tos novirza bērna uzturam no saviem ienākumiem.

Tiesa nevar piekrist šādam pieteicējas viedoklim. Pieteicēja pareizi norāda, ka katram vecākam ir pienākums uzturēt savu bērnu. Šāds pienākums ir vecākiem neatkarīgi no tā vai vecāks dzīvo kopā ar bērnu vai nē. Pieteicējas mājsaimniecībā pieteicēja dzīvo ar bērnu, bet bērna tēvs dzīvo šķirti no bērna. Līdz ar to tēvs piedalās bērna uzturēšanā ar uzturlīdzekļiem, ko ir piespriedusi tiesa. Vienlaikus, kā redzams no lietas materiāliem, tēvs labprātīgi nemaksā uzturlīdzekļus, un tie tiek ieskaitīti pieteicējas kontā ar tiesu izpildītāja starpniecību. Tiesību normas neparedz nodalīt no personas darba algas atsevišķu summu kā uzturlīdzekļus no tā vecāka, kurš dzīvo kopā ar bērnu.

Līdz ar to pieteicējas mājsaimniecības materiālā stāvokļa novērtējumā ir pareizi ņemti vērā visi tie ienākumi, uz kuriem neattiecas Palīdzības likuma 36. panta pirmās daļas 1. punktā ietvertie izņēmumi.

Pieteicēja uzskata, ka bērnam sociālā palīdzība nav nepieciešama, jo bērnu nodrošina viņa vecāki. Pieteicēja uzsver, ka sociālā palīdzība ir nepieciešama viņai kā bērna vecākam, jo viņas ienākumu līmenis, atrēķinot bērna uzturlīdzekļus, ir nepietiekams, lai nodrošinātu visas nepieciešamās vajadzības.

Tiesa nevar piekrist šim pieteicējas viedoklim, jo sociālā palīdzība tiek sniegta nevis pieteicējai vienai, bet gan pieteicējas mājsaimniecībai. Proti, pieteicēja nedzīvo viena, bet kopā ar bērnu. No sociālo tiesību viedokļa pieteicēja un ar viņu dzīvojošs bērns tiek uzskatīti par mājsaimniecību, jo vienā mājoklī dzīvo vairākas personas (pieteicēja un viņas nepilngadīgais bērns). Līdz ar to arī ienākumu līmeņa noteikšanā pamatoti ir ņemt vērā visus mājsaimniecības ienākumus, uz kuriem neattiecas tiesību normā ietvertie izņēmumi.

Vienlaikus tiesa piekrīt pieteicējas paustajam par to, ka vienam vecākam ir grūtāk uzturēt un audzināt bērnu, nekā ģimenēs, kur bērnu audzina abi vecāki. Tomēr tas vien, ka pieteicēja audzina bērnu viena, nevar nostādīt pieteicējas mājsaimniecību priviliģētākā situācijā, nosakot ģimenes ienākumus no tiesībām uz sociālo palīdzību viedokļa. Likumdevējs ir pieņēmis uz visām mājsaimniecībām vienādi attiecināmu tiesisko regulējumu ienākumu līmeņa noteikšanai, kas ir jāņem vērā, nosakot mājsaimniecības tiesības uz sociālo palīdzību. Tādēļ tiesa nesaskata, ka šajā lietā tiesību normas būtu piemērotas prettiesiski vai netaisnīgi. Pieteicējas mājsaimniecības situācija nav netipiska, ko likumdevējs nebūtu paredzējis, pieņemot tiesisko regulējumu sociālo tiesību jomā. Līdz ar to tiesai nav pamata pieņemt arī kādu blakus lēmumu par tiesību normu nepareizu piemērošanu vai ziņot par bērna tiesību pārkāpumu.

[11] Ievērojot minēto, tiesa atzīst, ka iestāde ir pareizi aprēķinājusi pieteicējas mājsaimniecības ienākumus, proti, ka tie laika periodā no /Datums Q/ līdz /Datums W/ ir bijuši 691,91 *euro* mēnesī, bet laika periodā no /Datums C/ līdz /Datums D/ ir bijuši vidēji 899,76 *euro* mēnesī, kas atbilst maznodrošinātas mājsaimniecības statusam, kas pieteicējai ir piešķirts.

Noteikumu 9. punkts noteic, ka garantētā minimālā ienākumu pabalsta apmēru aprēķina kā starpību starp garantētā minimālā ienākuma sliekšņu summu mājsaimniecībai un mājsaimniecības kopējiem ienākumiem.

Atbilstoši Noteikumu regulējumam un Centrālās statistikas pārvaldes datiem par 2024. gada ienākumu mediānu garantētā minimālā ienākuma slieksnis pirmajai mājsaimniecības personai ir 137 *euro*, bet katrai nākamajai 96 *euro*, tādējādi pieteicējas divu cilvēku mājsaimniecībai garantētā minimālā ienākuma slieksnis ir 233 *euro* (137 + 96), kas tiek nodrošināts ar pieteicējas mājsaimniecības ienākumiem, līdz ar to pieteicējas mājsaimniecībai nav piešķirams garantētā minimālā ienākuma pabalsts par periodu no /Datums C/ līdz /Datums G/.

Papildus tiesa norāda, ka pat gadījumā, ja pieteicējas ienākumos netiktu ieskaitīti saņemtie uzturlīdzekļi bērnam laika periodā no /Datums C/ līdz /Datums G/, pieteicējai tāpat nepienāktos garantētā minimālā ienākuma pabalsts, jo ienākumi pārsniegtu garantētā minimālā ienākuma slieksni.

[12] Atbilstoši Senāta judikatūrai tiesai nav pienākuma detalizēti atrunāt jebkuru lietas dalībnieku argumentu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa (*2012. gada 21. februāra rīcības sēdes lēmuma lietā Nr. SKA-186/2012 10. punkts)*.

Līdz ar to tiesa nesniedz detalizētu novērtējumu katram lietas dalībnieka norādītajam argumentam, bet gan tikai tiem, kam ir nozīme lietas izspriešanā.

[13] Rezumējot tiesas iepriekš norādīto, pārsūdzētie lēmumi ir atzīstami par tiesiskiem administratīvajiem aktiem, bet pieteicējas pieteikums par garantētā minimālā ienākuma pabalsta piešķiršanu nav pamatots un ir noraidāms.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.–251. pantu un 289.–291. pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

noraidīt /Persona A/ pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru pieteicējai tiktu piešķirts garantētā minimālā ienākuma pabalsts.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no tā sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese R. Migla